

CREDO

Szerkesztőség és kiadóhivatal

TARTALOM:

Miért írtuk föl zászlónkra és szívünkbe ezt a szót «Credo!»?
— Az Apostol. *Ijjas J. A.* —
Cherbourghan. *P. Böle Kor-*

«Most tehát, fiam, legyetek buzgó védői atyáitok törvényének és adjátok életeteket atyáitok szövetségéért.»

(*I. Makk. 50.*)

Bpest, VII., Sz. Domonkos-u. 3.

nél — Ratisbonne Alfonz megterésére. *Filó Károly.* — Credo-élet. — Tartalomjegyzék. **Jó könyvek.**

«A békesség királya föl-magasztaltatott, akinek arca után vágyódott a föld.»

(*Karácsonyi antifona.*)

JÓ KÖNYVEK

Böle Kornél O. P.: **Spanyol földön.** A Credo jelenleg Amerikában tartózkodó szerkesztője tavaly hivatalos kiküldetésben Spanyolországban járt. A sokszor megrágalmazott, vagy félreismert földet, annak természeti és művészi kincseit, egy katolikus férfi és dominikánus szerzetes szemével nézte. Amit látott, leírta és egy vaskos kötetben nyújtja a magyar olvasóközönségnek.

Az utazáshoz fiatalos lelkület és tiszta szem kell. P. Böle mindkettőt magával vitte. Ezért látott oly sokat Spanyolországban. A művészetnek nálunk ismeretlen s valóban szédítő alkotásai épúgy megragadják lelkét, mint a mindennapi életnek, a miénktől gyakran nagyon is elütő, apró-cseprő eseményei és a spanyol lélek megnyilvánulásai. Az olvasó vele együtt teszi meg az utat. Aki ismeri Spanyolországot, vagy szereti az apróságokat, hogy úgy mondjam: az útszéli virágokat meg kavicsokat, annak jó barátja lesz e könyv. Mert P. Böle a száguldó autóban vagy gyorsvonatban is észrevette ezeket és beszámol róluk. Akit pedig ez nem érdekel, bőséges kárpótlást talál majd a szerző ismert humorában, majd történeti és esztétikai megjegyzéseiben és ilyszerű élményeinek leírásában, főképp pedig abban az apológiában, amellyel ezt az agyonrágalmazott katolikus országot megvédi és intézményeit bemutatja. Ebből a szempontból első sorban a spanyol társadalom lehet hálás a szerzővel szemben, aki igazán nem kímél fáradságot és ervet, hogy spanyol testvéreink védelmére ne keljen.

P. Bölet e könyve nemcsak leg-

jelentősebb utirajzíróink közé sorozza, hanem műve a külföld hasonló irányú termékeivel is egyenrangúnak mutatkozik be. Nagyobb rövidség és tömörség kétségkívül előnyére vált volna könyvének, de az a körülmény, hogy irodalmunkban Zádori óta (1869) nem jelent meg kimerítőbb leírás Spanyolországról, tárgyilag indokoltta teszi a szerző törekvését, hogy semmit sem hagyjon el abból, amit látott. Azok pedig, akik ismerik az író t leírásai és élményei mögött ott látják személyét, alanyilag is megbékülnek azzal, amit a kritikus kifogásolni szeretne. Ismerősei ugyanis tudják, hogy a szerző kezében minden életté válik s így nem egyszer holtnak látszó betűi és leírásai mögött is élet van.

A szerző meglátogatta száműzetésben élő királyi családunkat is. Ennek a leírása a könyv egyik legmeghatóbb része. A királyi család barátai már csak ezért a fejezetért is szeretettel fogják olvasni és őrizni a könyvet. De másrészt sincs ebben a leírásban oly részlet, amely az ellenkező véleményen levő olvasót visszataszítaná vagy a könyv megszerzésétől visszatartaná. Aki boldog emlékű Károly királyunkat koronával fején nemcsak látta, hanem oly ifjú lelkesedéssel kísérhette a királyi várba lovagoló s nem épen sokaktól körülvelt királyt, mint P. Böle, az spanyol földön járva, nem felejtkezhetett meg az árva családról, annak könyvében jelentős helyet kell elfoglalnia amaz élmény leírásának, amelynek ott boldog részese volt.

A könyvhöz Kőrösi Albin piarista

(Folytatása a boríték 3-ik oldalán.)

CREDO!

FOLYÓIRAT KATOLIKUS
FÉRFIAK SZÁMÁRA

A CREDO FÉRFIEGYLET
HIVATALOS LAPJA

... Előfizetési ár ...
egész évre .. 4 pengő

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Sz. Domonkos-u. 3

SZERKESZTI: P. BŐLE KORNÉL O. P.

Miért írtuk fel zászlónkra és szívünkbe a szót „Credo“?¹

A génuai temetőben, a világ e legművészeibb sírkertjében egy gyönyörű síremléket láttam. A sírkő domborműve egy tengeren hányódó csónakot ábrázol, melynek vitorláját a vihar kettétörte s mely ennek következtében gyámoltalanul, játékszerként vergődik a tajtékzó hullámokban. Alatta e felírás olvasható: „Éleveszélyes kalandra vágyódik, aki az élet tengerére megbízható vezető nélkül merészkedik“. A távolban egy angyal elmosódó alakja látható, amint a keresztel jelzi a kikötő útját.

Szimbolikus képe ez annak az embernek, aki természetfölötti vezető, erős, eleven hit nélkül vág neki az életnek s azt gondolja, hogy így is célhoz ér. Egy ideig talán megelégedetten jár az élet tengerén, de a legkisebb csalódás, legparányibb szenvedés esetén elveszíti lelke egyensúlyát és hasonló a tengeri viharban gyámoltalanul vergődő letört vitorláshoz. A hírneves angol költőtől, *Byrontól*, aki hitét elveszítette s aki ennek következtében búskomor lett, azt kérdezte egyszer egy barátja, miért szomorkodik. Byron, a hitét vesztett lélek keserves panaszát így öntötte szavakba: „Ne kérdezd bajomat, ne kívánd ismerni szívemet, melyben egy *poklot* találnál“.

Kedves krédista testvéreim!

Miért írtuk fel zászlónkra és szívünkbe e sokat jelentő szót: „Credo“? Miért fogadtuk el életünk vezetőjéül a hitet?

Azért, mert szent meggyőződésünk, hogy

1. csak a hit ad megnyugtató, lelket betöltő világnézetet;
2. csak a hit szolgálhat szilárd pillérül erkölcsi életünkhöz;
3. csak a hit ad vigasztalást a szenvedés óráiban.

1. Csak a hit ad megnyugtató világnézetet.

A szitakötő alig egy napig él. Reggel megszületik, vígan röpdös a virágok közt, éledleg a víz tiszta tükre fölött, ujjong a napsugárban s estére lekonyul szárnya, elpusztul. És a szitakötő azt hiszi, hogy ez

¹ Beszéd, melyet a Credo-egyesületek országos közgyűlésén 1927 október 18-án mondott dr. Madarász István apátplébános.

a világ ő érette van. Nem gondolkodik, nem töpreng, nincsenek problémái, nem törődik azzal, hogy honnan jött, miért él, hová készül. Csak él, vegetál, szaporodik s eltűnik. Az ember nem élhet így. A gondolkodó, öntudatra ébredt ember körültekint a nagy világban, bepillant saját benső világába s a kérdések özöne, a problémák légioi ostromolják gondolkodó agyát.

Honnan a világ? Miért ez a nagy fönség, szépség a természetben? Honnan jöttem én? Miért élek, küzdök, csalódom, szenvedek? Hová, merre induljak? Mi a vég? Mi van ott túl, a halál kapuján?

E kérdésekre választ kérünk. Kielégítő válasz nélkül nem ízlik az öröm, fárasztó robot a munka, üres a világ, elviselhetetlen a szenvedés s borzalmas a halál

És választ hiába fordulsz a tudáshoz, a bölcsülethez. Kénytelen vagy bevallani a költővel:

Hasztalan sápadtam éjről-éjre,
Hiába túrtam fóliánsokat;
A csillagok járása tudva, mérve,
A tenger mélyén száz bűvár kutat
S ha szól a szellem szörnyű kétkedése,
A bölcsesség csak halk visszhangot ad.
Nem fejti az meg Isten s az élet örök titkát.
Vak a tudás, belé csak a hit lát.

(Rudnyánszky.)

A tudás megfejthet egyes részletkérdéseket, hány fok a nap hőmérséklete, mily messze van az Arcturus csillag, mily mély az Ocean s mily magas a Himalája legnagyobb csúcsa, de az élet legégetőbb kérdéseire kielégítő, boldogító választ csak a hit ad. A német költővel mondom:

Woher ich kam, woher ich geh', das weiss ich nicht,
Doch dies: Von Gott zu Gott ist meine Zuversicht.

Von Gott zu Gott: Istentől Istenhez, ez a mi világnézetünk.

2. Csak a természetfölötti hit szolgálhat szilárd pillérül erkölcsi életünkhöz.

Emberek vagyunk, akik nagyra becsüljük emberi méltóságunkat s azt lealacsonyítani nem engedjük. Meg vagyunk győződve arról, hogy magasabbra születünk, mintsem hogy a bűn mocsarában éljünk. Még a romlás útján járó ember is érzi, hogy nem a sár, nem a szenny, nem a posvány az ő természetes életeleme. „Bis in den Sumpf spiegelte sich der blaue Himmel ab.“ Még a mocsárban is visszatükröződik a kék ég, mondja egy német költő. Mindnyájan vágyódunk nemesebb, emberhez méltóbb élet után, vágyódunk az erkölcsösség, a jellem tiszta magaslataira.

És itt felvetődik az a kérdés, lehet-e természetfölötti istenhit nélkül erkölcsös életet élni, lehet-e így megbízható, megingathatatlan jellemre szert tenni? Vannak szerencsés körülmények: kedvező anyagi helyzet, nyugodtabb, rossz hajlamoktól mentes természet, jó környezet stb., melyek között hit nélkül is lehet ideig-óráig nagyobb erkölcsi botlások nélkül erkölcsösen élni. De ilyen esetben is a társadalomnak, a környezetnek hitbéli s erkölcsi felfogása jótékony hatással van a

lélekre. Olyan ez, mint mikor az elpusztult égitestekről még évezredek mulva is érkezik hozzánk fény, mint mikor a kialudt tűzhányók kráterében évszázadok mulva is meleg tó vize forrázódik. *Renan*, a hitehagyott francia pap azt mondta: „Mi egy üres váza illatát szívjuk magunkba“.

De ha a szerencsés körülmények megváltoznak: ha anyagi zavarok, rossz hajlamok, kísértések, rossz példa, romlott környezet vagy ehhez hasonlók lépnek fel a hitetlen ember lelkében, azonnal felborul az egyensúly, ilyen viharban felbillen a kis csónak, kettétörik a vitorla s a bűnök örvényébe sodorja a szerencsétlen embert a hitelenség. S ez egészen természetes is. Mi tartsa vissza az érzékes embert az erkölcsi elposványosodástól, ha nem a végtelen Isten szeretete, vagy az örök számadástól való félelem. Mi tartsa vissza a nyomorban élő családapát hitlen pénzkezelés, a lopás, család, sikkasztás kedvező alkalmainak felhasználásától, ha nem kell félnie a büntető Isten kezétől?

Jól mondja *Bougaud*, a híres francia egyházi szónok: „A becsület Isten nélkül gyöngé penészvirág, mely sápadtan virít a romok közt“.

Egy francia szenátor Versaillesban a szenátus üléseinek tartására lakást bérelt. Mikor a lakbért előre lefizette, a háztulajdonos nyugtát akart neki adni. De a szenátor leintette, mondván: „Ugyan hagyja, istenhívő emberek közt ez fölösleges“. „De én nem hiszek ám Istenben“ — válaszolta a háziúr. „No, akkor gyorsan ide azzal a nyugtával“ — mondotta a szenátor.

Igaza volt, hit nélkül nincs igazi garancia a becsületesség mellett. A hit ad erőt az *ifjúnak*, hogy érzéki hajlamait a legveszedelmesebb korban fékentartsa és testét-lelkét a Szentlélek templomaként minden erkölcsi szennytől megőrizze. Az a hit, mely azt igéri: „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent“.

A hit ad erőt a *férjnek*, hogy az oltárnál tett esküjéhez minden kísértés, minden érzéki fellángolás, hitvestársának esetleges méltatlansága dacára hű maradjon. Az a hit, mely azt súgja lelkébe: „Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza“.

A hit ad erőt a *családapának*, hogy gyermekeit jó példájával, szenvedélyeinek, rossz hajlamainak fékentartásával, anyagi és erkölcsi áldozatokkal Istennek s a hazának nevelje. Az a hit, mely így fenyegeti a rossz hívőt: „Aki megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik énbennem hisznek, jobb volna annak, hogyha malomkövet kötnének nyakára és a tenger mélységébe merítenék“. (Máté 18, 6.)

A hit ad erőt a *férfinak*, hogy kötelességeit munkaadójával szemben lelkiismeretesen teljesítse, hogy embertársát szeressé, segítse, vagyonát, becsületét, életét tiszteletben tartsa; az a hit, mely azt tanítja, hogy Isten mindent lát s mindent visszafizet neked; az a hit, mely a szeretettel nyújtott pohár vízért is jutalmat ígér, amint az isteni Mester mondta: „És aki csak egy pohár hideg vizet ad is egynek e legkisebbek közül az én nevemben, bizony mondom nektek, nem veszti el jutalmát“.

És ez a hit nemcsak biztatással és fenyegetéssel, tehát isteni szankcióval készítet a jó követésére, a bűn elhagyására, hanem Isten

kegyelmét is közvetíti, mellyel megsegít az erkölcsös élet áldozatos, önmegtagadó útján.

3. Végül a hit ad vigasztalást a szenvedés óráiban.

A siralom völgyében élünk. Senki sem szabadul meg a keresztviseléstől. Kinek nagyobb, kinek kisebb kereszt nyomja vállát vagy lelkét.

Hová forduljunk a szenvedés kétségbeejtő óráiban?

Haecckel Ernő német természettudós a keresztény templomok helyett természettudományos templomok felállítását ajánlja. Szószék helyett katedra, oltárok helyett aquariumok, szentbeszéd helyett természetrajzi ábrák, szent szobrok helyett állattani minták legyenek a templom kellékei. A szenvedő ember itt fog majd vigasztalást találni.

Nagyon rosszul ismeri az emberi lélek természetét, igényeit, aki azt hiszi, hogy a szív sajtó sebeire az emberi tudomány és bölcsesség bármily szép s hasznos tanítása fog balzsamként hatni.

A szenvedő ember már kétezer esztendeje nem a tudomány csarnokaiban, nem a művészet kincsespalotáiban, nem az élvezetek mámorában keresi s találja a vigaszt sajtó sebeire, hanem Annál, aki azt mondotta: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok s én megennyhítlek titeket“. Annál a keresztnél, melyről régi ének szól: „A keresztfához megyek, mert máshol nem lelhetek nyugodalmat lelkemnek“.

Különösen egy pillanat van az ember életében, mely minden világnézet próbaköve, választóvize és ez a halál pillanata, amikor vagy magunk készülünk a nagy útra, vagy szeretteinktől búcsúzunk. Ilyen pillanatban lehet legjobban kitapasztalni, mennyit ér egy világnézet, tud-e vigasztalást nyújtani. *Voltaire*, a vallásgúnyoló, istenkáromló francia író tagadta az örökéletet. Volt egy hűséges tanítványa, *Du Deffande* marquise, aki mikor haldokolt, nem a papot, hanem tudós mesterét, *Voltaire*t kérette magához, hogy vigasztalást nyerjen tőle. Mikor *Voltaire* megjelent a marquise halálos ágyánál, a haldokló kérdezte:

— Mester, mondja, igazán nincs örökélet?

S *Voltaire* hallgatott.

Igen, az emberi bölcsesség ilyenkor elhallgat, avagy bevallja tehetetlenségét s öntudatlanul is a hithez utasít.

Sully-Proudhon francia szocialista író az emberi lélek természetét és igényeit nagyon találóan jellemezte, mikor azt mondotta: „Melyik hitetlen nem sóhajtott fel édesanyjának halálos ágyánál: Ó, Istenem!?”

A genuai temetőben egy másik siremléket is láttam. Egy anya gyermekével férjének sírhantjánál görcsösen átöleli a keresztet. A felírás: „Spes mea in die afflictionis“. „Egyetlen reményem a szenvedés napján“.

Igen, a kereszt s annak hite az egyedüli reménye, vigasza a szenvedések s csapások súlya alatt vergődő léleknek. A kereszt megdicsőítette a szenvedésre, a nagy Keresztvivő megmutatta, hogyan kell a keresztet viselni s mindenkinek segít a keresztviselésben. Az ő

keresztútja húsvét hajnalán dicsőséges feltámadásban fejeződött be s ezt a befejezést igéri azoknak is, akik hisznek s követik őt a kereszt útján.

Miért is vagyunk tehát krédisták? Tudni akarjuk, hogy miért jöttünk e világra, miért élünk, verejtékezzünk, szenvedünk, miért kell szeretteinktől elszakadnunk, mi a halál problémájának megoldása. Emberek vagyunk. Emberi méltóságunkat mindennél többre becsüljük. Nem akarunk állati sorban a porban s a mocsárban vergődni, a jellem, az erkölcs tiszta magaslataira vágyódunk. Tudni akarjuk, hogy miért kell megtennünk azt a nehéz, fárasztó utat, milyen jutalom vár ott, segítőre van szükségünk, aki oda elvezet.

És boldogok akarunk lenni. Ha nem is tudjuk elérni itt a földön a háborítatlan boldogságot, legalább lelki megelégedettséget, lelki békét, megnyugvást akarunk s a halál után várjuk a teljes, tökéletes boldogságot.

Röviden: öntudatos, jellemes, boldog emberek, nemeslelkű, önzetlen hazafiak akarunk lenni s maradni s ezt a hármas igényünket csak a *Credo* elégíti ki: a *Credo* isteni fénye, mely megvilágítja az élet összes problémáit; a *Credo* isteni szentesítése s kegyelme, mely erkölcsös életre nevel s a *Credo* vigasztalása, mely örök életet ígér.

Igaz marad a hitetlenségből a „*Credo*“ öntudatára ébredt Henri Lavedan francia költő vallomása: „Örvendj, lelkem, hogy megérted az órát, midőn térdre hullva mondhatod: Hiszek, hiszek egy Istenben. Ez a szó az emberiség reggeli éneke. Ahol nem ismerik, ott az örök éjszaka leszen“.

Az Apostol

Irta: Ijjas J. A.

(Folytatás.)

II.

Ródosz körül jártak.

A tágas hajószoba tetejéről láncon alácsüngő vasmécses hevesen ingadozott a hajószobában előre-hátra, mert künn az éjszakában vihar volt: a fedélzeten tajtékos, sós hullámok csaptak keresztül s a hajó hol meredek habok tetejére futott fel, hol hullámvölgybe zuhant alá. Senki sem aludt, mert mindenki tudta, hogy a helyzetük milyen veszélyes: ha közel találnak sodródni a ródoszi partokhoz, akkor szétzúzódhatnak a sziklákon. Épen azért a hajó szembe fordult a viharral s úgy igyekezett megmenekülni a hajótörés veszedelmétől. Ha lett volna valami előjele a bajnak, a kapitány bizonyára nem indult volna neki az útnak, hanem ott maradt volna, ahol délelőtt vizet vettek fel: Ródusz kikötőjében.

A mécses himbálódzó, fel-felvörösödő fényével volt tele a hajószoba s visszafójtott szorongással. A katonák és a matrózok álmatlanul ültek a fekvőhelyeken, a hajó ingása miatt nem lehetett aludni. A víz néha egy-egy kigyózó szalaggal ömölt be az ajtó alatt. A hul-

lámok zúgása, a szél süvöltése és a hajó recsegése változékony és összefolyó hangzavarként zsongtak a beszélgetők körül.

— Sokszor jártam már ezen a tájékon — mondotta az egyik matróz —, de még nem láttam ilyen vihart.

Yarku, a szakállas, vén thrák katona, aki az egyik sarokban gubbasztott, kicsinylően mosolygott, amit senki sem láthatott a félhomályban.

— Én jártam már Herkules oszlopai körül, ott kaptunk nagyobb viharokat is. Mégse sülyedtünk el.

Girgos felhúzott térde köré kulcsolta karjait.

— Amikor a brittek szigeteiről hajón jöttünk Hispánia felé, még távol a parttól utolért a vihar. A hajók ott mások: sokkal szélesebbek, hogy fell ne tudják borítani őket a meredek hullámok; a vitorlázatuk bőrből és a köteleik vasláncból vannak, de mégis kicsi híja, hogy el nem sülyedtünk.

— Te jártál Herkules oszlopain túl is? — kérdezte egy hang. Mindnyájan meglepődve néztek oda: a fogoly volt, akinek belépését senki sem vette észre.

— Jártam — felelte Girgos, aki mint az ismeretlen messzeségeket megjárt emberek, szeretett ezekről beszélni. — Voltam észak felé is, szinte Thulé szigetéig. Arrafelé mindig ólomszínű a tenger és olyan a nap, mintha mindig virradat lenne.

Az idegen a hajószobának egy szabadon maradt sarkában foglalt helyet.

— Laknak ott is emberek?

— Laknak. A Nagy Sziget északi felén a pikteszek és még északabbra más népek az összes szigeteken.

— Milyenek?

— Magasak, szőkék és igen jó hajósnépek. Láttuk a hajóikat felhúzott vitorláikkal szinte repülni a viharban, mint a tengeri madarakat.

Vannak arrafelé is ilyen nagy viharok? — kérdezte Yarku.

— Nagyobbak. Főképen hosszabban tartók és úgy látszik, hogy a tengeri népek varázslóinak hatalma van a viharok felett. Egy ilyen viharból magunk is csak varázslás által menekültünk ki.

Egy hullám lendülete magasra dobta a hajónak azt a részét, ahol az idegen ült, míg a többiek alásülyedtek. De a zsidó nem jött zavarba, hanem nyugodtan kérdezett tovább:

— És ez miképen történt?

— Emlékszem rá jól — válaszolta Girgos. — A Tamasus-folyó öbléből indultunk ki hajóval s alighogy kiértünk a nyílt vízre, ránk tört délről a vihar és elragadott észak felé. Szünet nélkül dühöngött három napon át, végül egészen ismeretlen tájékokon jártunk és nem tudtuk, hogy örökké így visz-e bennünket a vihar a végtelen tengeren, vagy szétzúzódnak-e valamilyen szárazföld kőből vagy jégből való partjain. Ekkor visszagondoltam mindarra, amit hazám istenségeiről és szokásairól tudok és rájöttem, hogy valamelyik istenség haragja sujt egyikünk vétke miatt bennünket. Indítványomra sorsot vetettünk és azt, akire esett, áldozatul belevetettük a tengerbe. Ime: a vihar elült s mi dél felé irányítottuk a kormányt.

A szigetnek keleti partjáról indultunk el és a nyugati partra vetett bennünket vissza az útunk, olyan messzire elsodort a vihar.

— Melyek a te hazád istenségei? — kérdezte az idegen.

— Az én hazám az összes istenek születési helye és ez Kréta dicsősége és kiválósága. Kréta emelkedett ki mindenekelőtt a tengerből s az égbenyúló Ida hegyén nemzé az Atya Ég az Anya Földdel együtt az első isteneket, akiknek most már csak unokái uralkodnak. De mi nem tisztelünk mást, mint az Élet Adóját, a Föld Anyát, azaz Ida hegyét.

A zsidó némán hallgatott egy pillanatig, azután felegyenesedett, úgy hogy mindenki őt nézte. A hajó ingása erősebb lett, mert — úgy látszik — erősebb szélbe kerültek, a hullámok dörögve omoltak a hajó oldalaira, vagy felkapták őt tarajukra, hogy ismét a mélybe zuhantsák alá, a mécses minden pillanatban elalvónak látszó, felfellobbanó lánggal ingott hosszú láncán, az idegen pedig végignézett rajtuk és megszólalt váratlanul csengő hangon, amely tülelmelkedett a tengernek és a szélnek minden zaján:

— Krétai és kisázsiai férfiak, ti jól tudjátok, hogy zsidó vagyok és a nevem tarsusbéli Paulus. Azelőtt Saulusnak neveztek; de amióta megismertem az igazságot, olyan szót választottam nevemül, amely hitványat jelent a rómaiak nyelvén, amint ti is tudjátok. Arra pedig, hogy megismertessem titeket is az igazságot és az élet öröndetes hírét, legjobbnak látom, ha elbeszélem, mint jutottam el én az igazság ismeretére. Amint tudjátok talán, a zsidók nem tisztelik az istenséget hegyek, fák, még kevésbbé állatok vagy faragott, öntött bálványok alakjában, hanem egyedül az egy, igaz Istent tisztelik, aki teremtette a mennyet és a földet. Nem származik az égtől és a földtől, hanem az ég és a föld származnak az ő kezéből a lég minden madaraival, a föld minden állataival, a víz minden halaival együtt. Ő teremtette meg az embert, aki nem engedelmeskedett neki, hanem bűnökbe sülyedt s hamis istenségeket kezdett imádni. Ő pedig megszánta őket nyomorúságukban és megígérte, hogy elküldi a segítséget, az ő öröktől fogva létező fiát, hogy megváltsa a bűnökből. Ki is eljött abban az időben, amikor Heródes vala negyedes fejedelme Júdeának; született Szűztől Betlehemben, Galileának városában. Születése után pásztorok jöttek őt imádni és messze napkeletről jött bölcsek, de ő csak harmincéves korában kezdett tanítani, körüljárván Júdeában és Galileában és mindenfelé hirdette az a szeretet: „Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szivedből és teljes elmédből; másodszer pedig szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!“ Az ő igéje pedig mindenkinek szól vala, szegényeknek, gazdagoknak, egészségesegeknek, betegeknek, szerencsésekeknek és szerencsétleneknek, szolgáknak és uraknak, mert egyenlőknek teremtett bennünket Isten s az ő szemei előtt mindnyájan egyenlők vagyunk a földön. És hirdette a bölcsesség hitványságát, mondván: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa“; hirdette a szenvedés értékét, mondván: „Boldogok, akik sírnak, mert megvigasztaltatnak“; hirdette a kevelység rútságát, mondván: „Boldogok az alázatosak, mert ők bírják a földet“; hirdette az ő híre után esengők boldogságát: „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozak az igazságot, mert ők

kielégítettnek"; hirdette a paráznaságok rútságát, mondván: „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent“; hirdette a békesség örömét: „Boldogok a békességesekek, mert ők Isten fiainak hivatnak“; hirdette az igazságért való tűrés gyönyörűségét, mondván: „Boldogok, akik üldöztetést szenvednek az igazságért, mert övék a menyeknek országa“.

A hajószobában visszafojtott csend volt. A katonák és a hajósok még a lélekzetüket is visszafojtották, úgy figyelték az idegen szavait s közben észre sem vették, hogy a hajó ingása egyre enyhébb lesz s a vihar is alábbhagy, mintha félreállana az apostol elől. Az pedig megpihent egy pillanatra, hogy így folytassa tovább:

— Mindazok pedig, akik meghallgatták őt, hordának hozzá különb-különb betegetek Galileából, Judeából, Sziriából és a Jordánon túl való tartományokból. Ő pedig meggyógyította a vakokat, süketeket, inaszakadtakat, bélpoklosokat és vérfolyásban szenvedőket s amerre járt, feltámasztotta a halottakat s hatalmat és parancsot adott tanítványainak ugyanezeket cselekedni. Amikor pedig elérkezett az ideje, hogy meghaljon érettünk s kiengesztelje halálával mennyei Atyját miérettünk, az Olajfák hegyén vért izzadott, egész éjtszaka ostoroztatott, a keresztfáját felvitte a Golgotha hegyére s ott három órai haláltusa után meghalt, de harmadnapra feltámadott, megjelent tanítványainak, velük volt negyven napon át és végül felment a mennyekbe azok előtt, kik látták az ő dicsőségét, mint Isten Fiának dicsőségét.

— Amikor pedig mindezek megestek, elküldötte a Szentlelket, hogy tudást adjon az ő tanítványainak kihirdetni az ő igéit. Azok pedig hirdették az ő igéit, sok csodát cselekedvén. Én pedig Tarsusban nőttem fel a bölcs Gamáriel farizeus lábánál s azt hittem, hogy az Úr velünk kötött Törvényének felbontását jelentik az ő cselekedeteik és igéik, azért irgalom nélkül való üldözésbe fogtam őket, mígnem Damaszkusz előtt ez történt velem: fényesség támadt körülöttem, amitől megvakultam és a földre estem s ekkor szótat hallék az égből: „Saul, Saul, miért üldözesz engem?“ Én kérdeztem: „Ki vagy, Uram?“, ő pedig mondá: „Én vagyok Jézus, akit te üldözol“. Ekképen tett engem bizonyosságává mindazoknak, amiket megjelentett nekem s amiket láttam s az ő tanítványaitól vévén a keresztséget és a Szentlelket, most körüljárók az egész világon és hirdetem az ő igéit mindeneknek: a pogányoknak és zsidóknak. És jártam már Kisásziában és annak minden tartományában és városában, a szigetekben, Görögországban, felettebb pedig Korinthosban és Athénben, Makedóniában és Thrákiában, most pedig Rómába megyek, mert halálra kerestek a zsidók és én a császárra fellebbeztem. Amiket pedig hirdetek, azok nem másoktól hallott tétova igék, hanem mindent magam láttam és hallotam s mindezek velem estek s nem akképen, mint a pogányok hiténél, akik nem hisznek mást, mint ezer éve költött üres meséket.

És így beszélt tovább, keményen és mélyen csengő hangon s minden szem őt nézte, amikor felállt és szétterjesztve karját, megáldotta az egész gyülekezetet.

Cherbourgban

Hosszú volt az út eddig is. Hát még ami ezután jön?! Illik, hogy az Úr Jézus Nevének segítségével hívásával fohászjunk a tengernek.

Délelőtt a katedrálisat tekintettük meg. Gyönyörű gótikus templom, háromhajós, oldalkápolnákkal. Szószék, főoltár és egyéb alkatrészek barokk díszítésűek. Nagynak mondhatjuk. Tornya csonka. Olyanforma, mint a párizsi Notre Dame tornyai. Több címer és különféle zászlók díszítették a templom belsejét. Ájtatos hívek áldoztak feltűnő illedelmességgel és áhitattal. A férfiak pl. keresztbefont karokkal jöttek el az áldoztatórácstól.

A templom nagyon reparálásra szorul. Még inkább az a közszellem, mely a francia közéletben uralkodik. Fájdalommal látja az ember és nem csekély részvéttel, hogyan küzd az Egyház az istentelenséggel. Résztétet keltenek a templomok ajtáján levő plakátok, melyek egyesületek, katekizmusoktatások, egyházi iskolák s egyéb valóban hősi erőfeszítések által küzd a létért és a hit fennmaradásáért. És csodálatos! Mélységes hitük, életszentségük révén sok francia hívó szerezte meg a legújabb időkben is a mennyei koronának földi elismerését is.

Tengerészek és katonák számára is van itt Cherbourgban külön „családi ház”.

A tengerparton sétálva, szemünkkel végigcírógattuk a kereskedelmi és hadikikötő partjait, mólóit, hajóit, erődítményeit, a hegyről letekintő várat, a sürgő-forgó matrózokat és — főleg Napoleon szép lovasszobrát. Végtelen energiával mutat a tengerre: „Elhatároztam, hogy Egyiptom csodáit Cherbourgban megújítom!”

A tenger!

Sirályok röpködnek felette, csodás napsugár ragyog a tükreben. Halászbárkák indulnak munkára.

Délután 1 óra. A francia „France”-szállóból most jöttünk el. E sorokat már autóban írtam. Most értünk a tengerhez, a kikötőbe. Várjuk a hajót — s indulunk mi is halászni — Jelkeket — árva magyarakat vigasztalunk — Amerikában, a Jézus nevében!

1927 október 5.

P. Kornél.

Ratisbonne Alfonz megtérése

Önéletrajz. — Fordította: Filó Károly.

(Folytatás.)

Az egyházi férfiak azzal vigasztaltak, hogy a csúfolódások és gúnyolódások, valamint a rágalmak és hamis megítélések ahhoz a keserűségekkel teli kehelyhez tartoznak, melyből minden kereszténynek innia kell. Buzdítottak a kehely elfogadására, mert Krisztus az ő tanítványainak szenvedéseket és bajokat jósolt. Ezek a szavak nem ijesztettek meg, sőt fokozták belső örömet. Mindezek elviselésére erősnek éreztem magamat és kértem a keresztség szentségét.

Ezt azonban halasztani akarták.

— Miért? — méltatlankodtam — hiszen azok a zsidók, kik az apostolok prédikálását hallgatták, rögtön megkeresztelkedtek és ti engem, ki az apostolok Királynőjét hallottam hozzám szólani, várokozhatni akartok?

Izgulásom, nagy vágyakozásom és állhatatos könyörgéseim végre is annyira meghatották pártfogóimat, hogy megígérték a mielőbbi keresztelést.

Olyan visszataszítónak képzeltem magamat Isten előtt, hogy a keresztelésemre kijelölt napot alig bírtam kivárni! Az előkészület napjaiban sok jóakaratot és kegyességet tanúsítottak velem szemben. A jezsuiták zárdájába vonultam vissza, melyben pár napot Villefort atya vezetése mellett elmélkedésben töltöttem. A páter Isten szavának minden fönségességével és magasztosságával telítette lelkemet. Istennek ez az embere nem is földi halandónak látszott nekem, hanem a mennyei szeretet és szívjóság megtestesítését láttam benne. Alighogy megnyíltak szemeim, máris olyan férfiakat láttam magam körül, akik létezését a világ nem is sejti. Magányomban esténként meglátogatott a jezsuiták tiszteletreméltó generálisa és mennyei balzsamot csepegtetett szívembe. Keveset mondott nekem, szavai azonban nagyobbodni és kifejlődni látszottak lelkemben és pedig aszerint, amilyen figyelemmel hallgattam azokat. Világosságot gyújtottak bennem és lelkemet éltették.

Ennek az alázatos és megjelenésében mégis oly hatalmas férfiúnak, ha szót sem szól hozzám, már a megjelenése is nagy hatással volt reám. A reá való visszaemlékezés még a mai napon is elégséges arra, hogy magamat Isten jelenlétébe helyezzem és végtelen hálás legyek. Hálámat nem tudom szavakba önteni, mostaninál nagyobb szívemnek kellene lennie és száz nyelvel kellene rendelkeznem, ha csak némileg is ki akarnám fejezni szeretetteljes hálámat Istennek ezen jóságos férfiai, továbbá Bussieres Tivadar, a boldogságos Szűz ezen angyala és a Laferronays-család iránt!

Végre elérkezett január 31-ike, mikoron is nemcsak egyesek vettek körül, hanem sok-sok jámbor és szeretetreméltó lélek, a legnagyobb rokonszenvvel és gyengédséggel viseltetve velem szemben. Mint szeretném őket ismerni és jóságukat megköszönni! Ó, bárcsak most is imádkoznának érettem, mint ahogyan én is imádkozom érettük!

Ó, Róma! a kegyelmeknek milyen bőséges forrását találtam meg benned!

Üdvözítöm édesanyja mindenről előre gondoskodott. Ő vezérelte Rómába Dupanloup püspök urat, hogy megkereszteltetésemnél anyanyelvemen beszéljen hozzám. Emléke örökre elválaszthatatlan lesz életem legszentebb és legmélyebb érzelmeitől. Boldogok azok, kik hallhatták. Érces szavainak visszhangja már az élő Ige volt. Éreztem, hogy beszédét. Az sugalmazta, akiről az szólt.

Megkereszteltetésemről, bérmálkozásomról és első szentáldozásomról nem akarok részletesebben írni. Ezeket a lelki jótéteményeket egy napon vettem Patrizzi bíborostól, Őszentsége generális-vikáriusától.

Sokat kellene írnom, ha vázolni akarnám benyomásaimat, ér-

zelmeimet és ha el akarnám beszélni a látottakat és a halottakat, főleg ha a rám pazarolt szeretetről akarnék megemlékezni. De csak Mezzofanti bíborost említem, kinek nagy szívszeretetét a jó Isten a nyelvek tudományával jutalmazta.

Még egy nagy öröm ért engem. Emlékezhetik reá, főtisztelendő uram, hogy igen kívántam Őszentségét látni, hiszen ez a kíváncsiszkodás, jobban mondva vágyakozás tartott vissza Rómában, noha akkoriban nem is sejtettem, hogy ez az óhajom milyen körülmények között fog teljesedni. Már mint az Anyaszentegyháznak újszülött fia jelentem meg a hívek atyja előtt. Úgy látszik, hogy már a keresztség szentségének felvételekor hatottak át engem az egyház feje iránt való szeretet és tisztelet érzelmei. Végtelen boldognak éreztem tehát magamat, midőn megtudtam, hogy a jezsuiták generálisa Őszentsége elé vezet engem. Mégis megdöbbenem, mert eddig a világ nagyjainak egyikével sem beszéltem. Ezek a nagyságok pedig kicsinyeknek tünnek fel előttem e valódi méltósággal szemben. Én ugyanis a világ összes méltóságait abban a férfiúban láttam összpontosítva, ki Isten földi helyettese, abban a főpapban, ki elődeiben megszakítás nélkül egészen szent Péterig és az Őszövetségben Áronig ér fel, Jézus Krisztus utódában, kinek sziklaszilárd trónján ül.

Nem tudom elfelejteni azt a rettenést és szívszorongást, mely engem elfogott, midőn a Vatikánba beléptem és a pápához vezető nagyszerű termeken végiglépkedtem. Aggodalmamat azonban csakhamar elnyomta meglepődésem és álméklodásom, midőn a Szentatyát az ő egyszerűségében, szelídségében és atyai jóságában láttam. Nem is fejedelem volt ő, hanem valódi atya, kinek végtelen nagy jósága engem mint szeretett gyermekét vonzott maga felé.

Istenem! így lesz-e az utolsó ítélet napján is, midőn szent színed előtt kell majd megjelenem, beszámolni a kapott kegyelmekről? Az embert megrettentí Isten fönségének, nagyságának és igazságosságának az elgondolása, de csakhamar felébred benne a bizalomnak, szeretetnek és végtelen hálának az érzete, ha irgalmát megfontolja.

A hála lesz jövő életem zsinórmértéke. Szavakkal nem tudom kifejezni, jócselekedetekkel fogom hát bebizonyítani.

Rokonaim teljes szabadságot adtak. Ezt a magammal való teljes szabad rendelkezést hátralevő életemmel együtt áldozatul ajánlom Istennek, hogy a boldogságos szent Szűz oltalma alatt Anyaszentegyházamnak és testvéreimnek éljek.

Ratisbonne Mária Alfonz.

Így örökítette meg Ratisbonne saját maga csodálatos megtérését. Lássuk ezek után — és az olvasókat ez bizonyára érdekelní fogja — mint adta e tényt elő az egyetlen szemtanu: Bussieres úr.

— Alig voltam távol 10—12 percig és máris visszatértem a templomba. Ratisbonnet eleinte nem tudtam megtalálni. Végre megpillantottam őt a szent Mihály-kápolnában. Szinte eszméletlenül összegörnyedve térdelt. Hozzálépve, háromszor vagy négyszer meg kellett őt érintenem, amíg észrevett. Felém fordult s láttam, hogy könnyezik. Összekulcsolta kezeit és leírhatatlan arkifejezéssel rebegte:

— Ó, mily sokat imádkozott érettem ez az úr!

Elhültem ámulatomban. Olyan érzés fogott el, mintha csodát láttam volna. Felemeltem Ratisbonnet és kivezettem, szabatosabban fejezve ki magamat, kivittem a templomból és tudakoltam tőle, hová akar menni, hová vezessem?

— Ahová önnek tetszik — felelte. — A látottak után készségesen követem.

Sürgöztve kérleltem, magyarázza ki magát. Erős felindulásában nem tudta megtenni. Előhúzta érmét és könnyezve csókolgatta. Szállására vezettem, de viselkedésének legcsekélyebb magyarázatát sem tudtam tőle kicsikarni. Zokogva egyre csak sóhajtozta:

— Milyen boldog vagyok! Milyen jó az Isten! Milyen kegyelem! Milyen boldogság! Ó, sajnálatraméltó emberek, akik ezt nem ismerik!

És csak sóhajtozott és egyre zokogott. Végül azt kérdezte tőlem, hogy én talán azt hiszem, hogy ő hirtelen megbolondult, megőrült? És nyomban ő maga felelgette:

— Nem bolondultam meg! Teljes öntudatomnál vagyok! Istenem! Istenem! Nem örültem meg! Mindenki tudja rólam, hogy nem bolondultam meg!

Midőn kissé lecsillapodott, megölelt és bizonyos belső boldogságtól sugárzó tekintettel kérlett, hogy vezessem egy gyóntatóatyához. S kíváncsian érdeklődött, mikor vehetné fel a keresztséget, mert enélkül nem élhet. A vértanuk boldogságát áhítozta, kiknek szenvedését a szent István falfestményein látta. Majd kijelentette, hogy szót sem szól mindaddig, míg valamely áldozópaptól erre engedélyt nem kap.

— Mert mondanivalómat csakis térdelve közölhetem — fordult hozzám magyarázóan.

Erre Villefort atyához vezettem, ki megengedte neki, hogy nyilatkozhatik. Ratisbonne előhúzta az érmet, megcsókolta és ezekkel a szavakkal mutatta meg nekünk:

— Láttam őt! Láttam őt!

Izgatottsága lecsillapultával pedig imígyen folytatta:

— Alig voltam pár pillanatig a templomban, óriási izgalom fogott el. A templomból hirtelen semmit se láttam, minden fényesség egyetlen kápolnában volt összpontosítva és e fényesség közepette, az oltár felett teljes nagyságában és kegyességében ott ragyogott a boldogságos szent Szűz olyan alakban, mint amilyennek ez az érmet mutatja. És ellenállhatatlan erő húzott feléje. A szent Szűz intett, hogy térdeljek le s mikor megtettem, mintha mondotta volna:

— Jól van!

Nem szólalt ugyan meg, de én értettem.

Közismert tény, hogy Laferronays gróf, ki a legutóbbi esztendőben jámbor életével és erényességével egész Rómának épülésére szolgált, január 17-én este hirtelen meghalt. Aznapon Borghese hercegnél vacsorázott és Bussieres úr, ki szintén résztvett a vacsorán, a zsidó Ratisbonnet Laferronays gróf imáiba ajánlotta, miután tudta, hogy a gróf nagyon érdeklődik, meg fog-e térni Ratisbonne?

CREDO-ÉLET

Díszgyűlés. A kath. nagygyűlés keretében okt. 18-án este 8 órakor a Credo-egyesületek is megtartották szokásos díszgyűlésüket a Szent István-Társulat nagytermében.

Rott Nándor dr. veszprémi megyéspüspök úr elnöki megnyitójában atyai szeretettel üdvözölte a megjelent egyesületek képviselőit. Majd *Baján* Ferenc dr., a bpest-rókusi Credo vil. elnöke tartott előadást a férfi valóságáról. *Madarász* István dr., a Bazilika apátplébánosa a hit jelentőségét fejtegette, végül pedig *Kőrösi* Henrik, a közp. Credo alelnöke az Egyházhoz való tartozás értékéről beszélt. Indítványára a díszgyűlés hódoló táviratot küldött Zita királynénak. A díszgyűlés nagy lelkesedéssel fogadta a közp. h.-elnök, *P. Jeney* Ráfael beszámolóját és a trentoni (Amerika) Credo üdvözlését.

A központi Credo rendes gyűlései okt. 9-én és nov. 12-én voltak. Az elsőn *Jeney* Ráfael O. P., a másodikon dr. *Horváth* Sándor O. P. tartott előadást a stigmák hitvédelmi értékéről.

Credo-zászlószentelés Tripoliszban. A VI., külső váci-úti Credo-egyesület f. é. október hó 2-án, templomának második ünnepélyes búcsúja alkalmából tartotta zászlószentelését. Szept. 29., 30. és okt. 1-én d. u. 7 órai kezdettel *Bendes* Valérián belv. ferencrendi házfőnök lelkigyakorlatot tartott a Credo-egyesület tagjainak. Az okt. 2-iki ünnepségek reggel 8 órakor kezdődtek a férfiak közös

szentáldozásával, melyen az özszes Credo-tagok résztvettek. Dél előtt 10 órakor dr. *Mészáros* János érseki helynök úr öméltósága ünnepélyes szentmisét mondott a VI., Madarász-utcai Cse-csemő-kórháznak külön e célra rendbehozott és feldíszített helyiségében, mely a hívőkkel zsúfolásig megtelt. A szentmise alatt a budapesti koszorús „Testvériség” Máv.-dalkör Perosi miséjét énekelte Hackl N. Lajos karigazgató vezetése mellett. Szentmise után történt a zászló megáldása. A zászlóanyai tisztséget lidertejedi *Kiss* Gyuláné úrnő, az egyházközség elnökének felesége töltötte be. Dr. *Mészáros* János érseki helynök úr öméltósága a zászlószenteléssel kapcsolatban tartott szentbeszédében a hit jelentőségét fejtegette. Örömeinek adott kifejezést, hogy itt e külső periférián a Credo ígéit megértették s annak szép szimbolumát ma megáldhatja. További kitarásra és munkára buzdítja ezen egyházközség áldozatkész és hitvalló férfigárdáját.

A szentbeszéd után a zászlószögek beverése következett. A megjelent előkelőségek sorában ott volt a kerület katolikus képviselője, dr. Homonnay Tivadar kormányfőtanácsos, a kegyúr képviselőiben dr. Havlin Károly tan. fogalmazó, továbbá Laquai Károly és Kasper Siegfried gyárigazgatók s még számosan a testvér Credo-egyesületek képviselőiben. Az ünnepség délután 5 órakor a Credo-zászlóval tartott gyertyás körmenettel fejeződött

be, amelyen több ezer főnyi hívő vett részt.

A siklói Credo zászlószentelése okt. 9-én volt igazán bensőséges és megható ünnepek keretében. A zászlót *Zadravetz* István püspök úr áldotta meg a nála megszokott gyujtó, tüzes szavak kíséretében. A díszgyűlésen *P. Juhász László O. P.*, a

központi Credo kiküldöttje beszélt, aki délután a tagokat impozáns körmenetben vezette át az új zászló alatt *Mária-Gyüdre*, ahol egy *Mária-szobor* leleplezésén vettek részt. Amint hallottuk, a gyüdieket annyira föllelkesítette a szép siklói ünnepség, hogy ők is Credo-egyesületben akarnak tömörülni. Isten hozza őket!

TARTALOMJEGYZÉK.¹

Vezércikkek.

Diosértesség a Jézus Krisztus. <i>p. k.</i>	1	Lélekjárás. <i>p. k.</i>	89
Mentsük meg mexikói testvéreinket! <i>p. k.</i>	17	Csernoch János dr.	109
Árpádházi bold. Margit. <i>p. k.</i>	37	Jézus nevében!	129
«Én Uram! Én Istenem!» <i>p. k.</i>	53	Miért írjuk fel zászlónkra és szívéinkbe a szót «Credo»?	149
Prohászka Ottokár. <i>P. Böle Kornél</i>	69		

Értekezések.

Légy férfi a jóért való küzdelemben. <i>Dr. Hóka Imre</i>	2	atlan hitágazatokat. <i>P. Szóka Imre</i>	57
Bölesen van az, hogy Isten felfoghatatlan igazságokat is kinyilatkoztatott nekünk. <i>P. Szóka Imre</i>	5	«Megasalod és legyőződ.» <i>P. Gerdenich M.</i>	57
Jézus a mi világosságunk — Jézus a mi megerősítőnk. <i>P. Marton Bernát</i>	6	Mikor a lélekből fényszóró lesz... <i>Prohászka</i>	71
Mozgalom	18	Miért hódol öntudattal a kredista május Királynője előtt? <i>Dr. Hóka Imre</i>	71
A dolgozó kredista. <i>Dr. Hóka Imre</i>	19	Az alázatosságról. <i>Mendlik Béla</i>	76
Jézus Istensége. <i>P. Szóka Imre</i>	22	Vallásos ember a világ ítélőszéke előtt. <i>P. Wilms-Jeney O. P.</i>	78, 97
A kredista férfiú a szenvedésben. <i>Dr. Hóka Imre</i>	38	A kredista hit — élet. <i>Dr. Hóka Imre</i>	90
Nem hiszékenység az tőlünk katolikusoktól, hogy valljuk a reánk nézve felfoghatatlan hitágazatokat is. <i>P. Szóka I.</i>	41	Nemzeti vonatkozások egyházi énekeinkben. <i>Váth János</i>	100
Észak- és Délamerika. <i>Dr. V. I. A.</i>	47	Emelt fővel, szilárd léptekkel. <i>p. k.</i>	110
A feltámadt Krisztus reménysége a kredista férfiúnak. <i>Dr. Hóka Imre</i>	54	A kredista szemében a világ értéke a lélek. <i>Dr. Hóka Imre</i>	111
Sarkalatos igazságaink nem ellenkezhetnek a felfoghatatlan hitágazatokkal	56	Mi biztosít bennünket Isten létéről? <i>P. Szóka Imre</i>	114
Hogyan bizonyíthatjuk a felfoghatatlan hitágazatokat		Credónk a Kat. naggyűlések előtt <i>Dr. Hóka Imre</i>	130
		Egyetlen út a boldogság felé <i>Dr. Hargitai Tihamér.</i>	132

Szentek élete.

Pannoniai szentek emléke. <i>Balogh Albin</i>	28, 80	Sz. Felicitás és hét fia. <i>P. Pál.</i>	142
---	--------	--	-----

Elbeszélések, útleírások.

A katedrális legendája. <i>Ijjas Jankovits Antal</i>	7	Ave Mária. <i>Ijjas Jankovits A.</i>	24
Szent Domonkos különböző rendbéli Leányainál. <i>Révai József</i>	10	Ratisbonne Alfonz megtérése. <i>Filo K.</i>	43, 59, 74, 95, 116, 134
		«Jeruzsálemi virágok.» <i>Peregrinus</i>	61

¹ A számok a folyóirat oldalait, a hónapok a borítékot jelzik.

A Szent Sírnál. <i>Peregrinus</i>	93	Az apostol. <i>Ijjas Jankovits A.</i> 136.	153
Szent Domonkos sirjánál 1926-ban.		Egy verébfiókat is... <i>Váth János</i>	139
<i>P. Böle</i>	119	Cherbourghan. <i>P. Kornél</i>	157

Versek.

Jó úton. <i>Radványi Sándor</i>	2	Mi szeretnék lenni? <i>Róka Endre</i> ...	87
Újra otthon. <i>Baum Ferenc</i>	2	Szűz Máriához. <i>Bakos Ila</i>	90
Lourdesi Mária. <i>Radványi Sándor</i>	19	Napoleon Szent Ilona szigetén.	
Magyar farsang 1927. <i>Baum F.</i>	19	<i>Ijjas J. A.</i>	94
Szent Ferenc a madarak közt. <i>Kiss D.</i>	23	Nagyasszonyunkhoz. <i>Palotai Kornél</i>	111
Az anyagi üdvözet. <i>Ijjas I. Antal</i>	38	Apró sorok. <i>Radványi Sándor</i>	118
Kereszt. <i>Székely László</i>	38	Vélünk az Isten! <i>Baum Ferenc</i>	124
Assisi sz. Ferenc karácsonya Greccio városában. <i>Cz. Bock G.</i>	42	Tanács. <i>Dr. Hargitai Tihamér</i>	124
Tavaszi zsolozsma. <i>Dr. Hargitai T.</i>	56	A honfűi öröm szárnyain. <i>P. Böle</i>	125
A szegénység himnusza. <i>Dr. Hargitai Tihamér</i>	80	Tévedt lelkek gárdája. <i>Városi István</i>	132
		Az árva hegedű. <i>Mentes Mihály</i>	132
		Ősz van. <i>Baum Ferenc</i>	136

Credo-élet.

Credo nagygyűlés	12	Pestujhely	34, 146
Budapest Credoközpont 16, 30, 49, 65, 83, 107, 128, 144, 145		Szombathely	34, 68, 107, 146, szept.
Mezőkovácsháza	12, 161	Vasvár	35
Sopron	13, 31, 35, 68, szept.	Diósgyőr vasgyár	35, 107
Budapest szent István Baz. 15, 32, 86, szept.		Siklós	35, 146, 162
Budapest szent Rókus 15, 33, 67, 85 szept.		Budapest-Tisztviselőtelep	49, 65
Rákosszentmihály .. 16, 34, 87, jún.-júl.		Budapest koronázó-templom	51
Solt	30, 68	A mexikói üldözések	52
Veszprém	31, 85	† Csurda Andor	65, 84
Budapest-Ferencváros	32	Több esetben	65
Vecsestelep	32, 87	Új címkép	66
Csátalja	33	Balassagyarmat... 67, 87, 108, 146 szept.	
Makó	33, 49, 107	Prohászka püspök két levele	83
Monor	33	Tokod	87, 108, 146
Pécs	33, 49, 86, 146	Putnok	107
Újpest	33, 52, 87, 146 szept.	New-York	szept.
Pécsbánya	146	Gödöllő	szept.
Budapest-Józsefváros	33	Credo-Közgyűlés	145
Sashalom	34, 87	Budapest VI. Tripolisz	146, 161
		Fegyvernek	146

Hírek, ötletek.

Egy jó édesanya	16	Hatalmas	48
Kat. hírforgácsok	jan. 3	A spanyolok	48
A Szentséges Atya	36	Az öngyilkosságok	48
Németországban	36	A sepsiszentgyörgyi katolikusok	48
Franciaországban	36	Árp. bold. Margit tisztelete	48
Spanyolország	36	A mexikói	48
Syrval	36	Két levél a pálosokról	62
Kanadában	36	Ki akar a szent Domonkos-rendbe lépni?	64
A pápa képét	36	A Collegium Angelicum	64
Olaszország kat. férfiszervezetei	36	Varsóban	64
Amerikában	47	Franciaországban	64
Az új evangelium	47	Spanyolország	64
Angliában	47	Bourne	64
A keleti egyházak	47	Mundelein	64
Bécsben	48	Amerikaiak	64
Németországban	48	Vallomás	64
A lengyel missziósegyletek	48	Még egy vallomás	64
Sok a zsidó egyetemi tanár	48		

Az angolok	65	Építsük fel az Ottokár-émléktemp-	
A portugál egyetemisták	65	lomot	jún.-júl.
A nagymélt. belügym. levele	66	A kultúra csődje	126
Harangszentelés Tihanyban	85	Bécsi forradalom	127
«Hát az a sok csuhás minek?»	104	Rózsafüzér Bazilika	127
Nemzetek szellemi együttműködése	105	Szocialista és kommunista jelszavak	147

Képek.

A «Magyar Sion». 113. — Szent Démonkos atyánk sírja Bolognában. 121.

Levélszekrény.

Február.

Gondolatszikkák

minden első borítéklapon.

Jó könyvek.

Szent Démonkos-rend kiadványai.

A Credoröpiratok 15 márc. jún.-júl. nov.
Krisztus királysága 16, febr. 21, ápr. 88,
nov. 94.

Szent Démonkos r. kiadványai január.
Árpádházi bold. Margit. *Böle K.* Febr., Nov.
Oltártüzek. Febr.

Credo-zsebnaptár. Febr.
Amerre Krisztus járt. *Fr. Peregrinus.* 127
ápr. 60, 79, 88.

Nefejejszek Prohászka sírjára. 84, 88.

Oltártüzek. II, III. Aug. szept. nov.
Credo-zsebnaptár. Nov.
Rózsafüzér Királynéja Imakönyv. Nov.
Spanyalföldön. *Böle Kornél.* Nov. Dec.
Rózsafüzér képes naptár 1928. Nov.

Szent István-Társulat kiadványai.

Szentek. Febr.
Pimpernel Erdélyben. *Orczy Emma.* Márc.
A jó Isten hegedőse. *Anna Freim von*
Krane. Márc.

Menekülés önmagunktól. *Paul Keller.* Márc.
Nagy idők, nagy emberek. *Vas Gereben.*
Márc.

Nem csak kenyérrel. *D. Jovanovits Lea.*
Márc.

Ifjú szentek élete. *Hain Antal.* Márc.
Az ősi hajlék. *Henry Bordeaux.* Márc.
Árpádvár. *S. Bokor M.* Márc.
Corleone. *Crawford.* Márc.

Magyar nép könyvtára. Ápr.

Jézus szíve gyöngyök. *Uhl Antal.* Ápr.

Fehérvásárnap. *Brey-Székelly.* Ápr.

Jézus Krisztus élete, szenvedése, győzelme.
P. Berthe Ernő atya. Ápr.

Röpiratok. Máj.

Szentírás. Nov.

Vegyes kiadványok.

Magyar Kat. Almanach. Febr. Ápr.

Szentek legendái. *Dr. Révay.* Febr., Márc.

A szegénység trubadurja. *P. Marovicz*
Márc.

A katolikus hitvallás. *Tawer Vilmos.* Márc.
Ápr.

Assisi szent Ferenc. *Balanyi György.*
Márc.

Liturgikus útmutató. *Korompai J.* Ápr.
Názáreti élet. Ápr.

Az Oltáriszentség. *Müller L. S. J.* Ápr.
A kereszt útján. *Dr. Czumbel Lajos.* Ápr.

Aquinói szent Tamás. *Dr. Faragó János.*
Ápr.

Az isteni Gondviselés aquinói szent Tamás
szerint. *Dr. Faragó János.* Ápr.

A teremtett világ időbeli kezdetének meta-
fizikai kérdése. *Dr. Faragó János.* Ápr.

A pásztor. 88.

A kereszt. 88.

Prohászka breviarium. 88.

A Messiás. *Bencshawi Scheidl Nándor.* Máj.
Szent Ferenc nyomdokain. Máj.

Revideált magyar Szentírás. Aug. Szept.
Egy marék por bölcselete. Aug. Szept.

A szocializmus és kommunizmus jelszavai.
Nov.

Öreg szilfa árnyékában. *B. Németh János.*
145, 148.

Ellensége volt-e a Habsburg család Magyar-
országnak? *Bergendy Szilveszter.* 148.

Kalauz Istennek szentelt lelkek számára.
Dr. Dombi Márk. 148.

Szentlélek hárfája. Dec.

Prohászka Missziós körlevelei. Dec.

Herder-könyvek.

Die von Sneckenstrom. *Stjernstedt.* Márc.

Spanisches für die gebildete Welt. *Alban*
Stolz. Ápr.

Beseligende Beicht. *Baur.* Nov.

Das Exerzitienbuch des hl. Ignatius v.
Loyola. *Meschler.* Nov.

Unsichtbare Strasse. Dec.

Unser Weihnachtsbuch. Dec.

a madridi kir. akadémia t értékes történelmi bevezetése, mely sokban hozzájárul úgy önyvének, mint a spanyol nyelvnek megértéséhez.

kép, valamint a díszes egész kötés és Jaschik Álmos műrajzával ellátott védőboríték haneumot dícsérik s a 13 igazán jutányos beszerzési tüntetnek föl. (s.)

Atlélek hárfája. Prohászka-nyv. Szoc. Misszió-Társulat. 50 P.

kat. Egyház imái egyúttal hisz szabályai is: hitbeli meggyőzést imáiba zárja, úgy hogy hítt is biztosan vezeti. Hogy mi volt az Egyház hite bizonyos n valamely hittitokra vonatkozó imáiból teljes biztossággal lehet állapítani. Ami az Egy-öl áll, elmondható hű fiairól is: ven az imádságuk, olyan a hi-Aki imádságában teljesen hozzá simulni Egyháza felfogásához rzületéhez, az hűséges fia és hi- r is köszálon áll.

szónokló és tudós Prohászka zor lépett élénk. Az imádkozót zerettük volna látni. Ily minő- en is be akart mutatkozni, de a anál erősebb halál megakadá- zta ebben. Igaz, hogy ilyszerű mutatkozásra neki tulajdonképen a is volt szüksége. Hiszen min- munkája egy imádság volt, lel- nek Istenhez való szárnyalása, mely olvasóit is magával ragadta vele együtt imádkoztatta. Ezért m is volt oly nehéz egy Prohászka- akönyvet összeállítani, hiszen nek ki kellett válogatni Prohászka zdag kincstárából egy-egy meg- telő imát vagy elmélkedést. S hogy ennyire katolikus érülettel gon- plkozott és imádkozott a nagy pspök, talán az bizonyítja legin- ább, hogy minden alkalomra talál- nek nála valamit, ami az Egyház ér- ületébe és hitébe kapcsolja be az nádkozni akaró lelket. Nem fel- engző gondolatok ezek, hanem a

lélek igazságszomját csillapító tar- talmas szent szavak, amelyek alkal- masak arra, hogy elmélkedésben szétboncolva azokat, lelkünk Isten- hez szárnyaljon általuk. Nem is üres vagy épen zavaros érzelésre tanít itt Prohászka, hanem Isten előtti hódolatra s Krisztus minden- napi kenyerének vételére, az Atya akaratának megselekvésére.

Teljes imakönyvet nyújt a kiadó, amelyben megtaláljuk az Egyház könyörgéseit, litániáit stb. Hogy mily szellemben kell ezeket végez- nünk, arról Prohászka egy-egy elmélkedése ad útmutatást. Ahogyan pl. Prohászka Krisztus szenvedése alapján a szentmisét hallgattatja ve- lünk, vagy amint az utolsó kenet felvételére oktat bennünket, az nem- csak a magyar, hanem a világiroda- lom legszebbjei közé is tartozik. Már ezekért is érdemes megvenni a könyvet.

Az imák és elmélkedések megvá- lasztása jó. Részemről feltétlenül szeretném, ha a második kiadásban pünkösdi részletül mást választana a kiadó. Prohászka annyi szepet írt a Szentlélekről, hogy egy a mostani- nál szebb és mindenekfölött jelleg- zetesebb részlettel kell itt a Szent- lélek hárfáját megszólaltatni. Ugyan- ezt tanácsolnám a bánatra vonat- kozó elmélkedésről is. (p. s.)

Prohászka Ottokár: Missziós kör- levelei. Sajtó alá rendezte Farkas Edith S. M. 1927. Ára 5.50 P.

A nagy püspök egyik alkotása a Szociális Missziótársulat, amely által eszméit gyakorlatilag akarta meg- valósítani. A Társulat szelleme föl- lött mindvégig szeretettel örködött s gyakran megjelenő körlevelekben buzdította a tagokat lelkületük meg- őrzésére és feladataik teljesítésére. Ezeket a körleveleket, amelyek tele vannak Prohászka szellemével, közli most a Társulat alapító főnöknője s reméljük, hogy a nagy halott tisz- telői ezekből is bőséges hasznot húznak.

Herder-könyvek:

M. E. delle Gracie: Unsichtbare Strasse. Regény. Ára 6.40 Mk.

Egyike az újabb irodalom leg-szebb regényeinek. A szomorú emlékü forradalom idejében játszik. Az író nő mesterien festi le a kor durvaságait, de mellette megmutatja, mily csodálatosan, észrevétle-

nül és láthatatlan utakon vezetn választottjait.

Pagés Helene: Unser Weibbuch für klein und gross. Ár.

Mindazt, amit a nép és a karácsonyra vonatkozólag általában összegyűjtötte az író nő és a nélszebb liturgiái, dogmatikáivasmányok mellett a költészelegenda gyönyörű termékeit n

SPANYOL FÖLDÖN

Gyönyörű képes útirajz.

Irtta: **BÖLE KORNÉL O. P.** 472 oldal. 98 ké

Ára 13 P.

VARGA LAJOS

mészárosmester.

Garay-piac 49-es fülke

Alapítva: 1904.

ANGSTER JÓZSEF ÉS F

orgona- és harmoniumgyár r.-i. Pé

Elsőrendű

orgonák. — Kétféle harmoniumok mind rendszerben. Új homlokzatsípek, átépítés javítások és hangolások a legutányosabb

SZLEZÁK LÁSZLÓ

harang-ércöntöde, h a r a n g-felszerelés és haranglábggyár

Budapest, VI., Frangepán-u. 77.

(Saját házában.) Telefon: L. 913—53.

Magyarország legrégibb és legjobb nevű seruhák, egyháziszerek és zászlók gy

OBERBAUER A. UTÓD

cégtulajdonos: KRONBERG JÓZSEF, a Fer József-rend lovagja.

Budapest, IV. ker., Váci-utca 41. szá

M. k. postatakarékj éntárcheque-számla 159

TELEFON: J. 150—64. ALAPÍTÁSI ÉV: 18

Rendeljék mindenünnét tömegesen a

CREDO-RÖPIRATOKAT!

Legújabb röpiratok: Harangszenteles. 40 fillér. Szentmise titkai. 8 fillér.

Hasznos apostolság!

Darabja 8 fillér.

Az egyházi és rendi hatóságok jóváhagyásával kiadja (Szent Domonkosrendi zárd Bőle Kornél O. P.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.